

Judikatūras krājums

VISPĀRĒJĀS TIESAS RĪKOJUMS (ceturtā palāta)

2018. gada 30. maijā *

Eiropas Savienības preču zīme – Pārstāvība ar tāda advokāta palīdzību, kuram nav no prasītāja neatkarīgās trešās personas statusa – Lietas dalībnieka aizstāšana – Eiropas Savienības preču zīmes reģistrācijas pieteikuma iesniedzējas tiesību nodošana – Pārstāvība ar tāda advokāta palīdzību, kuram nav no iesniedzēja tiesību pārņēmēja neatkarīgās trešās personas statusa – Nepieņemamība

Lieta T-664/16

PJ, ko pārstāv *S.*, advokāts,

prasītājs,

pret

Eiropas Savienības Intelektuālā īpašuma biroju (EUIPO), ko sākotnēji pārstāvēja *S. Hanne*, vēlāk – *A. Söder*, pārstāvji,

atbildētājs,

otra procesa *EUIPO* Apelācijas padomē dalībiece, kas iestājusies lietā Vispārējā tiesā –

Erdmann & Rossi GmbH, Berlīne (Vācija), ko pārstāv *H. Kunz-Hallstein* un *R. Kunz-Hallstein*, advokāti,

par prasību, kas celta par *EUIPO* Apelācijas ceturtās padomes 2016. gada 18. jūlija lēmumu lietā R 1670/2015-4 attiecībā uz spēkā neesamības atzīšanas procesu starp *Erdmann & Rossi* un *PJ*.

VISPĀRĒJĀ TIESA (ceturtā palāta)

šādā sastāvā: priekšsēdētājs *H. Kanninen* [*H. Kanninen*], tiesneši *J. Švarcs* [*J. Schwarcz*] un *K. Iliopulos* [*C. Iliopoulos*] (referents),

sekretārs: *E. Kulons* [*E. Coulon*],

izdod šo rīkojumu.

* Tiesvedības valoda – vācu.

Rīkojums

Tiesvedības priekšvēsture

- 1 2011. gada 19. septembrī prasītājs *PJ* iesniedza Eiropas Savienības Intelektuālā īpašuma birojam (*EUIPO*) Eiropas Savienības preču zīmes reģistrācijas pieteikumu saskaņā ar grozīto Padomes Regulu (EK) Nr. 207/2009 (2009. gada 26. februāris) par Eiropas Savienības preču zīmi (OV 2009, L 78, 1. lpp.) (aizstāta ar Eiropas Parlamenta un Padomes Regulu (ES) 2017/1001 (2017. gada 14. jūnijs) par Eiropas Savienības preču zīmi (OV 2017, L 154, 1. lpp.)).
- 2 Reģistrācijai pieteiktā preču zīme ir vārds disks apzīmējums “Erdmann & Rossi”.
- 3 Preces un pakalpojumi, attiecībā uz kuriem ir pieteikta reģistrācija, ietilpst 12., 37. un 42. klasē atbilstoši pārskatītajam un grozītajam 1957. gada 15. jūnija Nīcas Nolikumam par preču un pakalpojumu starptautisko klasifikāciju preču zīmju reģistrācijas vajadzībām un attiecībā uz katru no šīm klasēm atbilst šādam aprakstam:
 - 12. klase: “Transportlīdzekļi, it īpaši personalizētie transportlīdzekļi, transportlīdzekļu virsbūves”;
 - 37. klase: “Tostarp automobiļu modernizācijas pakalpojumi un transportlīdzekļu struktūras, transportlīdzekļu – automobiļu apkope un remonts”;
 - 42. klase: “Transportlīdzekļu virsbūvju rasējums, veidne un tehniskā izstrāde; ražošanas līdzekļu plānošana; automobiļu būvei paredzēto ierīču un iekārtu būve”.
- 4 Šī preču zīme tika reģistrēta 2012. gada 3. februārī ar numuru 010310481.
- 5 2014. gada 26. martā persona, kas iestājusies lietā, *Erdmann & Rossi GmbH*, pamatojoties uz Regulas Nr. 207/2009 52. panta 1. punkta b) apakšpunktu (tagad – Regulas Nr. 2017/1001 59. panta 1. punkta b) apakšpunkts), iesniedza pieteikumu par apstrīdētās preču zīmes atzīšanu par spēkā neesošu.
- 6 Ar 2015. gada 29. jūnija lēmumu Anulēšanas nodaļa pilnībā noraidīja pieteikumu par spēkā neesamības atzīšanu.
- 7 2015. gada 18. augustā persona, kas iestājusies lietā, pamatojoties uz Regulas Nr. 207/2009 58.–64. pantu (tagad – Regulas 2017/1001 66.–71. pants), iesniedza apelācijas sūdzību par Anulēšanas nodaļas lēmumu.
- 8 Ar 2016. gada 18. jūlija lēmumu (turpmāk tekstā – “apstrīdētais lēmums”) *EUIPO* Apelācijas ceturtā padome apmierināja apelācijas sūdzību un atcēla Anulēšanas nodaļas lēmumu.

Tiesvedība un lietas dalībnieku prasījumi

- 9 Prasītājs cēla šo prasību, 2016. gada 14. septembrī iesniedzot prasības pieteikumu Vispārējās tiesas kancelejā. Prasības pieteikumu parakstīja S. advokāta statusā.
- 10 Ar dokumentu, kas tajā pašā dienā iesniegts Vispārējās tiesas kancelejā, prasītājs lūdza nodrošināt viņa anonimitāti un ievērot noteiktas informācijas konfidencialitāti un nepubliskošanu atbilstoši Vispārējās tiesas Reglamenta 66. pantam.

- 11 Ar dokumentu, kas 2016. gada 7. oktobrī iesniegts Vispārējās tiesas kancelejā, prasītājs informēja šo tiesu par to, ka pēc tam, kad 2016. gada 14. septembrī tika iesniegts pieteikums par anonimitātes nodrošināšanu un noteiktas informācijas nepubliskošanu, *EUIPO* savā interneta vietnē bija padarījis par nepieejamu apstrīdēto lēmumu un visus sarakstes dokumentus, ko puses bija iesniegušas Iebildumu nodaļai un Apelācijas padomei, uz laiku līdz Tiesas galīgā nolēmuma pieņemšanai.
- 12 Ar 2016. gada 28. oktobra lēmumu Vispārējā tiesa apmierināja prasītāja pieteikumu par viņa vārda un adreses neizpaušanu publikācijās saistībā ar šo lietu un aizvietoja viņa personvārdu ar burtu kombināciju “PJ”.
- 13 Ar 2017. gada 24. janvāra lēmumu un pēc prasītāja atbildes uz Vispārējās tiesas rakstveida jautājumu šī tiesa noraidīja prasītāja pieteikumu par noteiktas informācijas konfidencialitātes ievērošanu un tās nepubliskošanu.
- 14 2017. gada 28. martā persona, kas iestājusies lietā, iesniedza iebildumu rakstu Vispārējās tiesas kancelejā.
- 15 Ar atsevišķu dokumentu, kas Vispārējās tiesas kancelejā iesniegts 2017. gada 31. martā, *EUIPO* izvirzīja iebildi par nepieņemamību atbilstoši Reglamenta 130. panta 1. punktam.
- 16 Ar Vispārējās tiesas kancelejā 2017. gada 3. aprīlī iesniegtu un ar Vispārējās tiesas ceturtais palātas priekšsēdētāja 2017. gada 17. maija lēmumu lietas materiāliem pievienotu vēstuli *EUIPO* informēja tiesu par to, ka apstrīdētā preču zīme ir reģistrēta 2017. gada 28. februārī *EUIPO* reģistrā uz jauna īpašnieka, proti, [X] [*GmbH & Co. KG*], vārda. No šai vēstulei pievienotajiem pielikumiem izriet, ka *EUIPO* šo ierakstu tika labojis un ka preču zīme tika reģistrēta 2017. gada 1. martā par labu citam īpašniekam, proti, [Y]-*GmbH*.
- 17 Ar Vispārējās tiesas kancelejā 2017. gada 8. maija iesniegtu un ar Vispārējās tiesas ceturtais palātas priekšsēdētāja 2017. gada 18. maija lēmumu lietas materiāliem pievienotu vēstuli prasītājs galvenokārt lūdza, no vienas puses, noteikt procesa organizatorisko pasākumu atbilstoši Reglamenta 89. panta 3. punkta c) un d) apakšpunktam, lai rastu skaidrību saistībā ar aizdomām par administratīvās lietas materiālu sagrozīšanu un, no otras puses, pastāvošās procedūras apturēšanu atbilstoši Reglamenta 69. panta d) punktam, līdz ir pabeigta kriminālizmeklēšana pret *EUIPO* darbiniekiem.
- 18 Ar atsevišķu dokumentu, kas Vispārējās tiesas kancelejā iesniegts 2017. gada 23. maijā, *EUIPO* izvirzītās iebildes par nepieņemamību pamatojumam iesniedza jaunus piedāvātos pierādījumus atbilstoši Reglamenta 85. panta 3. punktam.
- 19 Ar atsevišķu dokumentu, kas Vispārējās tiesas kancelejā iesniegts 2017. gada 23. maijā, prasītājs pārstāvis S. iesniedza pieteikumu par prasītāja aizstāšanu ar [Y]-*GmbH* (turpmāk tekstā – “iesniedzēja tiesību pārņēmējs”) atbilstoši Reglamenta 174. pantam. 2017. gada 1. jūnijā Vispārējā tiesa uzaicināja puses iesniegt apsvērumus par minēto pieteikumu par aizstāšanu saskaņā ar Reglamenta 176. panta 2. punktu.
- 20 Ar dokumentu, kas Vispārējās tiesas kancelejā iesniegts 2017. gada 24. maijā, prasītājs iesniedza savus apsvērumus par *EUIPO* celto iebildi par nepieņemamību.
- 21 Ar dokumentu, kas Vispārējās tiesas kancelejā iesniegts 2017. gada 2. jūnijā, persona, kas iestājusies lietā, iesniedza savus apsvērumus par *EUIPO* 2017. gada 3. aprīļa un prasītāja 2017. gada 8. maija vēstulēm.

- 22 Ar dokumentu, kas Vispārējās tiesas kancelejā iesniegts 2017. gada 7. jūnijā, prasītājs iesniedza savus apsvērumus par *EUIPO* 2017. gada 3. aprīļa vēstuli. Prasītājs it īpaši apgalvo, ka tiesības tikt uzklautam, kā arī tiesības uz lietas taisnīgu izskatīšanu paredz, ka viņam tiek dota iespēja sniegt atbildi uz prasītāja 2017. gada 28. marta iesniegto atbildes rakstu.
- 23 Ar dokumentiem, kas Vispārējās tiesas kancelejā iesniegti 2017. gada 9. un 15. jūnijā, persona, kas iestājusies lietā, un *EUIPO* norādīja, ka pieteikums par aizstāšanu būtu jānoraida kā nepieņemams.
- 24 Ar Vispārējās tiesas ceturtās palātas priekšsēdētāja 2017. gada 14. jūnija lēmumu jaunie piedāvātie pierādījumi, kurus *EUIPO* bija iesniedzis ar 2017. gada 23. maija vēstuli (skat. šī rikojuma 18. punktu), tika pievienoti lietai un atbilstoši Reglamenta 85. panta 4. punktam tika noteikts termiņš, lai prasītājs un persona, kas iestājusies lietā, varētu iepazīties ar šiem jauniem piedāvātajiem pierādījumiem, kurus šie lietas dalībnieki iesniedza noteiktajā termiņā, attiecīgi 2017. gada 28. un 20. jūnijā.
- 25 Ar atsevišķu dokumentu, kas Vispārējās tiesas kancelejā iesniegts 2017. gada 20. jūlijā, prasītājs atkārtoti lūdza apmierināt 2017. gada 8. maija pieteikumu par procedūras apturēšanu atbilstoši Reglamenta 69. panta d) punktam.
- 26 Ar dokumentiem, kas Vispārējās tiesas kancelejā iesniegti attiecīgi 2017. gada 14. un 21. augustā, persona, kas iestājusies lietā, un *EUIPO* iesniedza apsvērumus par pieteikumu par aizstāšanu, uzskatot, ka šis pieteikums būtu noraidāms.
- 27 Ar 2017. gada 9. oktobra lēmumu Vispārējā tiesa noraidīja prasītāja iesniegto pieteikumu par procesa apturēšanu.
- 28 Prasības pieteikumā prasītāja prasījumi Vispārējai tiesai ir šādi:
- atcelt apstrīdēto lēmumu;
 - piespriest *EUIPO* atlīdzināt tiesāšanās izdevumus saistībā ar šo prasību, kā arī spēkā neesamības atzīšanas procesā Apelācijas padomē un Anulēšanas nodaļā radušos izdevumus.
- 29 *EUIPO* iebildē par nepieņemamību ietvertie prasījumi Vispārējai tiesai ir šādi:
- noraidīt prasību kā nepieņemamu;
 - piespriest prasītājam atlīdzināt tiesāšanās izdevumus.
- 30 Apsvērumos par iebildi par nepieņemamību prasītājas prasījumi Vispārējai tiesai ir šādi:
- noraidīt iebildi par nepieņemamību;
 - atzīt prasību par pamatotu.
- 31 Atbildes rakstā formulētie personas, kas iestājusies lietā, prasījumi Vispārējai tiesai ir šādi:
- noraidīt prasību;
 - piespriest prasītājam atlīdzināt tiesāšanās izdevumus.

Juridiskais pamatojums

- 32 Saskaņā ar Reglamenta 130. panta 1. punktu atbildētājs var lūgt Vispārējo tiesu lemt par nepieņemamību, neizskatot lietu pēc būtības. Piemērojot minētā Reglamenta 130. panta 6. punktu, Vispārējā tiesa var lemt uzsākt mutvārdu procesu par iebildi par nepieņemamību.
- 33 Šajā lietā Vispārējā tiesa uzskata, ka lietas materiāli ir pietiekami skaidri un tā var lemt, neuzsākot mutvārdu procesu.
- 34 Pirms tiek pārbaudīta prasības pieteikuma un pieteikuma par aizstāšanu pieņemamība, ir jālemj par prasītāja prasījumiem, ar ko tiek lūgts Vispārējai tiesai noraidīt gan 2017. gada 31. marta iebildi par nepieņemamību, gan 2017. gada 23. maija piedāvātos pierādījumus kā nepieņemamus.

Par EUIPO izvirzīto iebildi par nepieņemamību

- 35 Prasītājs EUIPO iebildi par nepieņemamību uzskata par nepieņemamu, jo tā tika iesniegta novēloti. Konkrētāk – tiek apgalvots, no vienas puses, ka EUIPO nav ievērojis Reglamenta 81. panta 1. punktā paredzēto divu mēnešu termiņu un, no otras puses, ka šī reglamenta 60. pantā noteiktā termiņa pagarināšana par vienotu desmit dienu termiņu, kas noteikta, pamatojoties uz apsvērumiem par attālumu, nav piemērojama informācijas sūtīšanai, izmantojot *e-Curia* lietojumprogrammu.
- 36 Šajā ziņā ir jānorāda, ka no Reglamenta 81. panta un 130. panta 1. punkta tiesību normām, lasot tās kopā, izriet, ka atbildētāja celtā iebilde par nepieņemamību ir jāiesniedz atsevišķa dokumenta veidā divu mēnešu laikā pēc prasības pieteikuma izsniegšanas. Saskaņā ar šī reglamenta 60. pantu šis termiņš, pamatojoties uz apsvērumiem par attālumu, ir jāpagarina par fiksētu desmit dienu termiņu (rikojums, 2017. gada 23. marts, *Gollnisch/Parlaments*, T-624/16, nav publicēts, EU:T:2017:243, 32. punkts).
- 37 Turklāt ar 2011. gada 14. septembra lēmumu par procesuālo dokumentu iesniegšanu un izsniegšanu, izmantojot lietojumprogrammu *e-Curia* (OV 2011, C 289, 9. lpp.), Vispārējā tiesa izveidoja procesuālo dokumentu iesniegšanu un izsniegšanu elektroniski. Atbilstoši šī lēmuma 7. panta otrās daļas pirmajam teikumam “procesuālais dokuments ir uzskatāms par izsniegtu brīdī, kad dokumenta saņēmējs [...] lūdz piekļuvi šim dokumentam”.
- 38 Šajā gadījumā, izmantojot lietojumprogrammas *e-Curia*, 2017. gada 24. janvārī tika nosūtīts paziņojums EUIPO un šī iestāde lūdza piekļuvi prasības pieteikumam 2017. gada 26. janvārī; termiņš iebildes par nepieņemamību celšanai beidzās 2017. gada 5. aprīlī.
- 39 Tā kā attiecīgā iebilde par nepieņemamību tika iesniegta atsevišķa dokumenta veidā 2017. gada 31. martā, EUIPO iesniegtā iebilde par nepieņemamību tika iesniegta termiņā.
- 40 Šo secinājumu nevar atspēkot ar prasītāja argumentu par to, ka termiņš, kas noteikts, pamatojoties uz apsvērumiem par attālumu, nav piemērojams šajā gadījumā, jo vienlīdzīgās attieksmes princips paredz, ka Reglamenta 73. panta 3. punkts, kurā noteikts, ka minēto termiņu nepiemēro, ja procesuālā dokumenta oriģināla iesniegšana Vispārējās tiesas kancelejā ir notikusi pa faksu vai, pēc analogijas, ja dokumenta iesniegšanai tiek izmantota *e-Curia* lietojumprogramma. Pretēji tam, ko apgalvo prasītājs, Reglamenta 60. pantā paredzētais fiksētais desmit dienu termiņš, kas noteikts, pamatojoties uz apsvērumiem par attālumu, ir piemērojams attiecībā uz visiem procesuāliem termiņiem, kas atrunāti Līgumos, Eiropas Savienības Tiesas statūtos un Reglamentā un nav atkarīgs no procesuālā dokumenta iesniegšanas formāta (papīra versijā vai ar *e-Curia* lietojumprogrammu). Tā kā Reglamentā nav noteikts izņēmums saistībā ar procesuālā dokumenta iesniegšanu ar *e-Curia* lietojumprogrammu, ir jākonstatē, ka Reglamenta 60. pantā paredzētais fiksētais desmit dienu termiņš, kas noteikts,

pamatojoties uz apsvērumiem par attālumu, ir piemērojams arī dokumenta iesniegšanai, izmantojot *e-Curia* lietojumprogrammu (šajā nozīmē skat. rīkojumu, 2017. gada 23. marts, *Gollnisch*/Parlaments, T-624/16, nav publicēts, EU:T:2017:243, 32. un 33. punkts).

- 41 Visbeidzot, kā nepamatots ir jānoraida prasītāja apgalvojums par to, ka *EUIPO* celtā iebilde par nepieņemamību nav tikusi iesniegta atbilstoši Vispārējās tiesas 2011. gada 14. septembra lēmuma par procesuālo dokumentu iesniegšanu un izsniegšanu, izmantojot lietojumprogrammu *e-Curia*, 5. pantam. Proti, no lietas dalībniekiem izsniegtā dokumenta “iebildums par nepieņemamību” titullapas skaidri izriet, ka dokumenta iesniegšanas apstiprināšanu *e-Curia* lietojumprogrammā veica *EUIPO* darbiniece A. Söder 2017. gada 31. martā. Attiecībā uz prasītāja apgalvojumu par to, ka “no lietas materiālu pārbaudes, ko veica prasītāja pārstāvis 2017. gada 26. aprīlī, neizriet, ka dokumentu iesniegšanas laikā 2017. gada 31. martā tika izmantots A. Söder lietotājvārds un parole”, no minētā ir jāsecina, ka lietas dalībnieka pārstāvim tehniski nav iespējams pašam pārliecināties par to, vai un kad cita lietas dalībnieka pārstāvis ir izmantojis savu *e-Curia* lietojumprogrammas lietotājvārdu vai paroli.
- 42 Tāpēc šī iebilde par nepieņemamību ir jānoraida.

Par EUIPO 2017. gada 23. maijā iesniegtajiem piedāvātajiem pierādījumiem atbilstoši Reglamenta 85. panta 3. punktam

- 43 Prasītāja apgalvo, ka nav pieņemami jaunie piedāvātie pierādījumi, kurus *EUIPO* ir iesniedzis ar 2017. gada 23. maija vēstuli iebildes par nepieņemamību pamatojumam. Runa ir par vēstuli, kuru persona, kas iestājusies lietā, 2017. gada 11. maijā nosūtīja *EUIPO* un kurā bija izraksts no *gemeinsames Registerportal der Länder* (Vācijas federālo zemju kopējais reģistrācijas portāls), kur par atlīdzību ir iespējams piekļūt visiem Vācijas federālo zemju komercreģistriem). *EUIPO* apgalvo, ka ar šo izrakstu var pierādīt, ka, no vienas puses, prasītājs var pats pārstāvēt advokātu biroju [Z.] un slēgt tiesiskus darījumus pats ar sevi un, no otras puses, advokāts, kuru noalgoja prasītājs pārstāvēšanai šajā procesā Vispārējā tiesā – proti, S. – nav minētā [advokātu] biroja partneris. No tā ir acīmredzams, ka pastāv darba līgums un līdz ar to darba devēja un darbinieka attiecības starp prasītāja advokātu biroju un S.
- 44 Prasītāja apgalvo, ka *EUIPO* esot varējis un tam vajadzēja iepazīties ar šajā reģistrā esošo informāciju, lai to sniegtu kā pierādījumu, iesniedzot iebildi par nepieņemamību, ņemot vērā, ka, no vienas puses, iesniegtais izraksts no reģistra pastāv kopš 2013. gada un, no otras puses, *EUIPO* iebildē par nepieņemamību vairākkārt ir norādījis, ka attiecīgais advokātu birojs ir profesionālu personālsabiedrība.
- 45 Ir jāatgādina, ka saskaņā ar Reglamenta 85. panta 1. un 3. punktu pierādījumi un piedāvātie pierādījumi ir iesniedzami pirmajā procesuālā rakstu apmaiņā un puses izņēmuma kārtā var sniegt papildu pierādījumus vai piedāvātos pierādījumus pirms tiesvedības mutvārdu daļas pabeigšanas ar nosacījumu, ka kavēšanās šo ziņu iesniegšanā ir attaisnota.
- 46 Šajā lietā ir jākonstatē, ka *EUIPO* iesniedza šī rīkojuma 43. punktā minēto izrakstu 2017. gada 23. maijā jeb gandrīz divus mēnešus pēc 2017. gada 31. martā celtās iebildes par nepieņemamību. Tomēr šī novēlotā iesniegšana no *EUIPO* puses ir notikusi tādēļ, ka pirmkārt, attiecīgā vēstule ar izrakstu tā rīcībā nonāca tikai 2017. gada 11. maijā, otrkārt, *EUIPO* nebija pieejas Vācijas federālo zemju kopējam reģistrācijas portālam un, treškārt, šādas pieejas pieprasīšana par samaksu nav attaisnojama ar *EUIPO* darbību.
- 47 Līdz ar to šī jaunā pierādījuma novēlotā iesniegšana ir pamatota un tārad pieņemama. Katrā ziņā jāatgādina, ka prasītāja pārstāvība ir absolūts pamats (šajā nozīmē skat. rīkojumu, 2013. gada 5. septembris, *ClientEarth*/Padome, C-573/11 P, nav publicēts, EU:C:2013:564, 20. punkts) un tādējādi saskaņā ar Reglamenta 129. pantu Vispārējā tiesa var to vērtēt pēc savas ierosmes jebkurā brīdī.

Par prasības pieņemamību

- 48 Ar iebildi par nepieņemamību *EUIPO* būtībā apgalvo, ka prasītājs nav pienācīgi advokāta pārstāvēts Reglamenta 51. panta 1. punkta nozīmē, lasot to kopsakarā ar Eiropas Savienības Tiesas statūtu 19. panta trešo daļu, un ka prasītājs nav izpildījis Reglamenta 73. panta 1. punkta prasības.
- 49 Iebildumu par nepieņemamību pamatojumam *EUIPO* norāda uz diviem nepieņemamības motīviem, no kuriem pirmais izriet no tā, ka prasītājs, piešķirot ģenerālpilnvaru sevis pārstāvēšanai advokātu birojam [Z.], kurā viņš pats ir partneris, ir faktiski pilnvarojis sevi pašu, un otrais – no tā, ka pārstāvis S., kurš ir parakstījis un iesniedzis attiecīgo prasības pieteikumu, bija nodarbināts minētajā advokātu birojā un nevarēja izpildīt neatkarības prasības, kas izriet no Eiropas Savienības Tiesas statūtiem un Reglamenta, ciktāl pārstāvis ir faktiski atkarīgs no prasītāja, kuram kā minētā [advokātu] biroja partnerim un īpašniekam ir vadības pilnvaras pār viņu.
- 50 Prasītājs apstrīd *EUIPO* argumentāciju. Prasītājs apgalvo, ka nedz nosacījumi, kas liecinātu par “pašpārstāvību”, nedz arī tie, kas liecinātu par viņa pārstāvja neatkarības trūkumu, šajā gadījumā nav izpildīti.
- 51 Ir jāatgādina, ka saskaņā ar Eiropas Savienības Tiesas statūtu 19. panta trešo un ceturto daļu un 21. panta pirmo daļu, kas tiesvedībai Vispārējā tiesā ir piemērojamas atbilstoši šo pašu statūtu 53. panta pirmajai daļai, kā arī Reglamenta 73. panta 1. punktu lietas dalībnieki, kuri nav dalībvalstis un Eiropas Savienības iestādes, EBTA Uzraudzības iestāde vai valstis, kas ir Līguma par Eiropas Ekonomikas zonu (EEZ) dalībvalstis, ir jāpārstāv advokātam, kurš atbilst nosacījumam par to, ka ir tiesīgs praktizēt kādas dalībvalsts tiesās vai tādas valsts tiesās, kas ir EEZ līguma līgumslēdzēja puse. Turklāt prasības pieteikumā ir jābūt prasītāja vārdam un pastāvīgajai adresei un ziņām par parakstītāju. Visbeidzot, katra procesuālā dokumenta oriģinālu paraksta attiecīgā lietas dalībnieka pārstāvis vai advokāts.
- 52 Saskaņā ar iedibināto judikatūru no iepriekš minētajiem noteikumiem un it īpaši no vārda “pārstāvēt” lietojuma Tiesas statūtu 19. panta trešajā daļā izriet – lai celtu prasību Vispārējā tiesā, “lietas dalībniekam” šī panta izpratnē ir jāizmanto tādas trešās personas pakalpojumi, kurai ir tiesības praktizēt dalībvalstu tiesās vai to valstu tiesās, kas ir Eiropas Ekonomikas zonas līguma līgumslēdzējas puses (rīkojums, 2016. gada 20. jūlijs, *PITEE/Komisija*, T-674/15, nav publicēts, EU:T:2016:444, 8. punkts un tajā minētā judikatūra).
- 53 Šajā ziņā būtu jāatgādina, ka uzskats par advokāta lomu Savienības tiesību sistēmā, kurš izriet no dalībvalstu kopīgajām tiesiskajām tradīcijām un uz kuru pamatojas Tiesas statūtu 19. pants, ir tāds, ka advokāts līdzdarbojas tiesas spriešanas procesā un tam neatkarīgi un taisnības interesēs ir jāsniedz klientam nepieciešamā juridiskā palīdzība (šajā nozīmē skat. rīkojumu, 2016. gada 16. septembris, *Salavrakos/Parlaments*, T-396/16, nav publicēts, EU:T:2016:588, 9. punkts un tajā minētā judikatūra). Šo pārstāvību sniedz advokāts, kas strukturāli, hierarhiski un funkcionāli ir trešā persona attiecībā pret personu, kura saņem šo palīdzību (spriedums, 2007. gada 17. septembris, *Akzo Nobel Chemicals un Akros Chemicals/Komisija*, T-125/03 un T-253/03, EU:T:2007:287, 168. punkts). Šī nosacījuma par advokāta neatkarību interpretācija ir attiecināma uz pārstāvību Savienības tiesās (šajā nozīmē skat. rīkojumu, 2011. gada 9. novembris, *Glaxo Group/ITSB – Farmodiética* (“ADVANCE”), T-243/11, nav publicēts, EU:T:2011:649, 16. punkts).
- 54 Proti, ir jau nospriests, ka advokāta neatkarības nosacījums nozīmē, ka starp advokātu un tā klientu nevar pastāvēt nekāda veida darba attiecības. Faktiski advokāta neatkarības jēdziens ir formulēts ne tikai pozitīvi – atsaucoties uz profesionālām saistībām, bet arī negatīvi – uzsverot darba tiesisko attiecību neesamību (skat. spriedumu, 2012. gada 6. septembris, *Prezes Urzēdu Komunikācij Elektroniznej/Komisija*, C-422/11 P un C-423/11 P, EU:C:2012:553, 24. punkts un tajā minētā judikatūra).

- 55 Šī argumentācija ar tādu pašu spēku attiecas uz situāciju, kurā advokātu nodarbina vienība, kas ir saistīta ar lietas dalībnieku, kuru viņš pārstāv (spriedums, 2012. gada 6. septembris, *Prezes Urzędu Komunikacji Elektronicznej/Komisija*, C-422/11 P un C-423/11 P, EU:C:2012:553, 25. punkts), vai ja advokātu ar prasītāju saista civiltiesisks līgums.
- 56 Tika arī nospriests, ka lietas dalībnieka advokāts Eiropas Savienības Tiesas statūtu 19. panta trešās daļas nozīmē nevar būt personiski saistīts ar konkrēto lietu vai atkarīgs no sava klienta tādā veidā, ka tiktu apdraudēta advokāta kā tiesu sistēmai piederīgas personas spēja pienācīgi pildīt savu pamatuzdevumu. Konkrēti, Vispārējā tiesa ir uzskatījusi, ka ekonomiskās vai strukturālās attiecības, ko pārstāvis uztur ar savu klientu, nedrīkst būt tādas, kas var radīt sajaukšanu starp klienta paša interesēm un viņa pārstāvja personīgām interesēm (spriedums, 2011. gada 6. septembris, *ClientEarth/Padome*, T-452/10, nav publicēts, EU:T:2011:420, 20. punkts).
- 57 Neprivileģētiem lietas dalībniekiem ar Savienības tiesībām uzlikta prasība būt neatkarīgo trešo personu pārstāvētiem Vispārējā tiesā nav jāuztver kā tāda prasība, kas paredzēta tikai, lai izslēgtu pilnvarotāja darbiniekus vai no tā ekonomiski atkarīgās personas (šajā nozīmē skat. rīkojumu, 2013. gada 5. septembris, *ClientEarth/Padome*, C-573/11 P, nav publicēts, EU:C:2013:564, 13. punkts). Runa ir par vispārēju nosacījumu, kura ievērošana būtu jāvērtē katrā konkrētajā gadījumā (rīkojums, 2017. gada 20. novembris, *BikeWorld/Komisija*, T-702/15, EU:T:2017:834, 35. punkts).
- 58 *EUIPO* izvirzītā iebilde par nepieņemamību ir jāskata, ņemot vērā šos principus.
- 59 Pirmkārt, saistībā ar *EUIPO* minēto pirmo nepieņemamības pamatu, apgalvojot iespējamu “pašpārstāvību”, ir jākonstatē, ka pārstāvis, proti, S., nevis prasītājs parakstīja un ar lietojumprogrammas *e-Curia* starpniecību iesniedza pieteikumu par lietas ierosināšanu. No tā izriet, ka *EUIPO* izvirzītais pirmais nepieņemamības pamats ir noraidāms kā nepamatots.
- 60 Šo secinājumu nevar atspēkot ar *EUIPO* argumentu par to, ka prasītājs bija piešķīris advokātu birojam [Z.], būdams viens no tā partneriem-dibinātājiem, ģenerālpilnvaru, kas patiesībā bija pašpārstāvības pilnvarojums. Šajā sakarā jānorāda, ka Reglamenta 51. panta 3. punktā ir noteikts, ka tad, ja advokāti pārstāv pusi, kas ir privāttiesību juridiska persona, tiem ir jāiesniedz Vispārējās tiesas kancelejā šīs pēdējās minētās izsniegtais pilnvarojums. Tomēr šī prasība nav piemērojama tad, ja prasītājs, kā konkrētajā gadījumā, ir fiziskā persona. Tādējādi apstāklim, ka prasītājs bija pilnvarojis advokātu biroju [Z.], nav nekādas tiesiskās nozīmes, novērtējot iespējamo pašpārstāvību.
- 61 Otrkārt, saistībā ar *EUIPO* minēto otro nepieņemamības pamatu, kas attiecas uz jautājumu par to, vai S. ir spējīgs sniegt prasītājam juridisko palīdzību “pilnīgi neatkarīgi”, ir svarīgi pārbaudīt, vai saiknes, kuras S. uztur ar prasītāju, ir samērīgas ar prasībām, kas izvirzītas neprivileģēto lietas dalībnieku pārstāvībai Savienības tiesās.
- 62 Šajā ziņā nav strīda par to, ka prasītājs ir viens no advokātu biroja [Z.] dibinātājiem un viens no tā partneriem. Turklāt no Tiesai iesniegtajiem lietas materiāliem un it īpaši no veidlapām, ko izmanto prasības pieteikumu iesniegšanai, kā arī no [advokātu] biroja tīmekļvietnē esošās informācijas izriet, ka S. nav advokātu biroja [Z.] partneris. No lietas materiāliem izriet arī, ka advokātu birojs [Z.] ir sabiedrība, kas reģistrēta un juridiski nošķirta no prasītāja pat tad, ja pēdējam minētajam ir atbilstoša kvalifikācija, lai to pārstāvētu (skat. *EUIPO* 2017. gada 23. maijā iesniegto pierādījumu, šī rīkojuma 43.–47. punkts). Turklāt nav strīda par to, ka prasītājs pilnvaroja advokātu biroju [Z.] sevis aizstāvēšanai un ka S. darbojas šī [advokātu] biroja vārdā.
- 63 Pat atzīstot, ka prasītājs nav vienīgais advokātu biroja [Z.] partneris un, kā norāda prasītājs savos rakstveida apsvērumos par iebildi par nepieņemamību, tā kā minētā advokātu biroja lēmumi tiek pieņemti vienprātīgi, prasītājs nevar “viens pats ne pieņemt darbā, ne atlaist no darba, ne paaugstināt amatā” kādu no šī advokātu biroja darbiniekiem, tomēr tieši tādēļ, ka lēmumus pieņem abi partneri vienprātīgi, prasītājam ir faktiskā kontrole pār visiem šī advokātu biroja pieņemtajiem lēmumiem,

tostarp lēmumiem, kas skar visus tā darbiniekus, tātad arī S. Tādēļ, neskatoties uz piederību advokātu kolēģijai un no tā izrietošajām advokāta profesijas profesionālajām saistībām, S. nav tikpat neatkarīgs no prasītāja kā advokāts, kas strādā citā advokātu birojā, nevis birojā, kurā viņa klients ir partneris. Šādos apstākļos S. ir daudz grūtāk novērst iespējamās iespējamās pretrunas starp viņa profesionālajiem pienākumiem un viņa klienta mērķiem (pēc analogijas skat. spriedumu, 2010. gada 14. septembris, *Akzo Nobel Chemicals* un *Akcros Chemicals*/Komisija u.c., C-550/07 P, EU:C:2010:512, 45. punkts).

- 64 Turklāt S. attiecības ar advokātu biroju [Z.], neskatoties uz to, ka tas ir juridiski nošķirts no prasītāja, var ietekmēt S. neatkarību, jo advokātu biroja [Z.] un prasītāja intereses lielā mērā pārklājas. Tādēļ pastāv risks, ka S. profesionālo nostāju vismaz daļēji ietekmē viņa profesionālā vide (spriedums, 2012. gada 6. septembris, *Prezes Urzędu Komunikacji Elektronicznej*/Komisija, C-422/11 P un C-423/11 P, EU:C:2012:553, 25. punkts, un rīkojums, 2016. gada 14. novembris, *Dimos Athinaion* /Komisija, T-360/16, nav publicēts, EU:T:2016:694, 10. punkts).
- 65 Šī profesionālā saikne, kas pastāv starp S. un prasītāju attiecīgās prasības celšanas brīdī, tātad ir tāda, ka tā var apdraudēt tiesu sistēmai piederīgas personas spēju pildīt savu pamatuzdevumu vislabākajā veidā.
- 66 Šo secinājumu nevar atspēkot prasītāja argumenti.
- 67 Pirmkārt, prasītājs norāda, ka S. [profesionālās] neatkarības aizskārums nav iespējams, ņemot vērā to, ka šāds aizskārums ir pretrunā Vācijas 1959. gada 1. augusta *Bundesrechtsanwaltsordnung* (Federālais advokatūras likums; *BGBI.* 1959 I, 565. lpp.) un *Berufsordnung für Rechtsanwälte* (Advokāta profesijas reglaments) tiesību normām. Šajā sakarā būtu jānorāda, ka, lai gan advokāta lomas izpratne Savienības tiesību sistēmā izriet no dalībvalstu kopīgajām tiesiskajām tradīcijām, tomēr šī izpratne Savienības tiesā izskatāmajos strīdos tiek īstenota objektīvi, kas katrā ziņā ir neatkarīga no valstu tiesību sistēmām. Tādēļ tiesību normas par neprivileģētu lietas dalībnieku pārstāvēšanu Eiropas Savienības tiesās ir jāinterpretē cik vien iespējams autonomi, neatsaucoties uz valsts tiesībām (spriedums, 2012. gada 6. septembris, *Prezes Urzędu Komunikacji Elektronicznej*/Komisija, C-422/11 P un C-423/11 P, EU:C:2012:553, 34. un 35. punkts, un rīkojums, 2016. gada 14. novembris, *Dimos Athinaion*/Komisija, T-360/16, nav publicēts, EU:T:2016:694, 13. punkts). Taču, kā izriet no šā rīkojuma 53.–56. punkta, Savienības tiesībās advokāta neatkarības jēdziens ir formulēts ne tikai pozitīvi – atsaucoties uz piederību advokātu kolēģijai vai pakļautību profesionālās disciplīnas vai ētikas normām, bet arī negatīvi.
- 68 Otrkārt, prasītājs apgalvo, ka viņa kā fiziskās personas, kas ir apstrīdētās preču zīmes īpašnieks, uzņēmējdarbība ir skaidri nošķirta no juridiskās personas un it īpaši advokātu biroja [Z.] [darbības], kas nav lietas dalībnieks. Lai gan ir taisnība, ka juridiskai personai piemīt tiesiskā autonomija attiecībā uz tās dalībniekiem, šajā gadījumā, šķiet, ir grūti formāli nošķirt fiziskās un juridiskās personas darbības. Faktiski ir skaidrs, ka juridiskās personas darbības ir par labu dalībnieka kā fiziskās personas interesēm un darbībām.
- 69 Treškārt, prasītājs secina, ka judikatūrā izvirzītā advokāta neatkarības prasība nav Eiropas Savienības Tiesas statūtu 19. pantā paredzētais kritērijs un tas neizriet arī no Reglamenta 51. panta, un ka tādējādi prasības nepieņemamība ir pretrunā tiesiskās noteiktības principam, ciktāl šis princips paredz, ka tiesību normām, ar kurām individam tiek uzlikti pienākumi, ir jābūt skaidrām un precīzām un ka to piemērošanai ir jābūt indivīdiem paredzamai.
- 70 Šajā ziņā ir jānorāda, ka tiesiskās noteiktības princips, protams, prasa, lai tiesiskais regulējums būtu skaidrs un precīzs, lai attiecīgās personas varētu nepārprotami zināt savas tiesības un pienākumus un attiecīgi rīkoties. Tomēr, lai noteiktu, vai tiek izpildītas no šī principa izrietošās prasības, ir jāņem vērā visi attiecīgi elementi, kuri izriet no attiecīgā regulējumā formulējuma, mērķa un struktūras, vajadzības gadījumā izmantojot tiesu sniegto interpretāciju.

- 71 Tādējādi vispirms ir jākonstatē, ka Eiropas Savienības Tiesas statūtu 19. panta trešās daļas teikums “citas puses jāpārstāv advokātam” izslēdz gadījumu, kad prasītājs un tā pārstāvis ir viena un tā pati persona (šajā nozīmē skat. rīkojumu, 2015. gada 3. septembris, *Lambauer/Padome*, C-52/15 P, nav publicēts, EU:C:2015:549, 20. punkts un tajā minētā judikatūra, un 2016. gada 16. novembris, *García Ruiz/Parlaments*, T-628/16, nav publicēts, EU:T:2016:669, 8. punkts un tajā minētā judikatūra). Attiecīgi uzskats par advokāta lomu Savienības tiesību sistēmā un it īpaši neatkarības prasība, kas ir jāpārbauda katrā gadījumā atsevišķi (skat. iepriekš 57. punktu), izriet no dalībvalstu kopīgajām tiesiskajām tradīcijām (skat. iepriekš 53. punktu). Visbeidzot, no Savienības tiesu pastāvīgās judikatūras izriet, ka neatkarīgi sniegta juridiskā palīdzība ir tāda palīdzība, ko sniedz advokāts, kurš strukturāli, hierarhiski un funkcionāli ir trešā persona attiecībā pret personu, kura saņem šo palīdzību (skat. iepriekš 53. punktu). Tātad tas, ka neatkarības prasība nav tieši paredzēta Eiropas Savienības Tiesas statūtos vai Reglamentā, nav pretrunā tiesiskās noteiktības principam.
- 72 No iepriekš minētā izriet, ka, tā kā pieteikums par lietas ierosināšanu nebija neatkarīgā advokāta parakstīts, šī prasība netika celta atbilstoši Eiropas Savienības Tiesas statūtu 19. panta trešajai un ceturtajai daļai un Reglamenta 51. panta 1. punktam.
- 73 Līdz ar to nav nepieciešams veikt prasītāja lūgto procesa organizatorisko pasākumu un prasība ir jānoraida kā nepieņemama.

Par pieteikumu par aizstāšanu

- 74 *EUIPO* un persona, kas iestājusies lietā, izvirza iebildi pret pieteikumu aizstāt prasītāju ar iesniedzēja tiesību pārņēmēju, kurš, prasītāja ieskatā, kļuva par apstrīdētās preču zīmes pieteikuma īpašnieku un tādējādi par tiesību pārņēmēju. *EUIPO* un personas, kas iestājusies lietā, ieskatā, iesniedzēja tiesību pārņēmējs nav pārstāvēts atbilstoši Reglamenta 175. panta 3. punktam.
- 75 Saskaņā ar Reglamenta 176. panta 3. punktu – par pieteikumu par aizstāšanu lemj ar motivētu priekšsēdētāja rīkojumu vai galīgajā nolēmumā.
- 76 Atbilstoši Reglamenta 174. pantam – ja intelektuālā īpašuma tiesības, par kurām ir strīds, ir tikušas nodotas no procesa *EUIPO* Apelāciju padomē dalībnieka trešajai personai, tiesību pārņēmējs var lūgt, lai tam atļauj aizstāt sākotnējo lietas dalībnieku tiesvedībā Vispārējā tiesā. Reglamenta 176. panta 5. punktā ir precizēts, ka tad, ja pieteikums par aizstāšanu tiek apmierināts, tiesību pārņēmējam ir jāpieņem lieta tāda, kāda tā ir aizstāšanas laikā. Tam ir saistoši lietas dalībnieka, kuru tas aizstāj, iesniegtie procesuālie dokumenti. Turklāt no Regulas Nr. 207/2009 17. un 24. panta (tagad – Regulas 2017/1001 20. un 28. pants) izriet, ka pēc tam, kad *EUIPO* reģistrā ir veikts ieraksts par pieteikuma par Eiropas Savienības preču zīmes nodošanu, tiesību pārņēmējs var izmantot no attiecīgā pieteikuma izrietošās tiesības.
- 77 Visbeidzot, saskaņā ar Reglamenta 175. panta 3. punktu iesniedzēja tiesību pārņēmējs ir pārstāvēts atbilstoši Eiropas Savienības Tiesas statūtu 19. panta noteikumiem.
- 78 Pirmkārt, ir jānorāda, ka vairs nav jālemj par pieteikumu par aizstāšanu, ja Vispārējā tiesa uzskata, ka šī rīkojuma 59.–73. punktā izklāstīto iemeslu dēļ prasība nav pieņemama. Faktiski šajā lietā, kur iesniedzēja tiesību pārņēmējs ir cieši saistīts ar prasītāju, pieteikums par aizstāšanu zaudē jebkādu lietderību, tiklīdz prasība tiek noraidīta kā nepieņemama tādēļ, ka nav ievēroti noteikumi prasītāja pārstāvēšanā.
- 79 Otrkārt, katrā ziņā ir jānorāda, ka, ņemot vērā konkrētās lietas faktiskos apstākļus, pieteikumu par aizstāšanu nevar atzīt par pieņemamu. Konkrētāk, *S.* informēja Vispārējo tiesu par attiecīgā reģistrācijas pieteikuma nodošanu no prasītāja iesniedzēja tiesību pārņēmējam un lūdza – kā pēdējā minētā pārstāvis – prasītāju aizvietot ar iesniedzēja tiesību pārņēmēju. *S.* tostarp kā pierādījumu par

pieteikuma par apstrīdēto preču zīmi nodošanu iesniedzēja tiesību pārņēmējam pievienoja EUIPO 2017. gada 1. marta paziņojumu, kā arī izrakstu no EUIPO reģistra. S. arī iesniedza iesniedzēja tiesību pārņēmēja advokātu birojam [Z.] piešķirtā pilnvarojuma kopiju.

- 80 Kā atgādināts šī rīkojuma 77. punktā, pārstāvības nosacījumus atbilstoši Eiropas Savienības Tiesas statūtu 19. pantam piemēro arī attiecībā uz pieteikumu par aizstāšanu. Šajā ziņā ir jākonstatē, ka, S. – advokāts, kurš parakstīja pieteikumu par aizvietošanu, – nav neatkarīgs advokāts attiecībā pret iesniedzēja tiesību pārņēmēju Eiropas Savienības Tiesas statūtu 19. panta nozīmē, ņemot vērā, ka šī iesniedzēja vadītājs un pilnvarojuma parakstītājs, kā norādīts šī rīkojuma 79. punktā, ir prasītājs, kas ir viens no diviem [advokātu] biroja [Z.], kurā S. strādāja par advokātu brīdī, kad tika iesniegts pieteikums par aizstāšanu, partneris (šajā sakarā skat. šī rīkojuma 63.–65. punktu).
- 81 Šādos apstākļos vairs nav jāpieņem lēmums attiecībā uz iesniedzēja tiesību pārņēmēja pieteikumu par aizvietošanu.

Par tiesāšanās izdevumiem

- 82 Atbilstoši Reglamenta 134. panta 1. punktam lietas dalībniekam, kuram nolēmums ir nelabvēlīgs, piespriež atlīdzināt tiesāšanās izdevumus, ja to ir prasījis lietas dalībnieks, kuram nolēmums ir labvēlīgs. Tā kā prasītājam spriedums ir nelabvēlīgs, tam jāpiespriež atlīdzināt tiesāšanās izdevumus saskaņā ar EUIPO un personas, kas iestājušies lietā, prasījumiem.
- 83 Atbilstoši Reglamenta 176. panta 4. punktam, ja pieteikums par aizstāšanu tiek noraidīts, par tiesāšanās izdevumiem saistībā ar minēto pieteikumu, tostarp par iesniedzēja tiesību pārņēmēja tiesāšanās izdevumiem, lemj atbilstoši 134. un 135. pantam. Tā kā pieteikums par aizstāšanu tika noraidīts un tiesāšanās izdevumu saistībā ar pieteikumu par aizstāšanu atlīdzināšana nav prasīta, ir jānolemj, ka, pirmkārt, iesniedzēja tiesību pārņēmējs sedz savus tiesāšanās izdevumus pats un, otrkārt, ka katrs lietas dalībnieks pats sedz savus tiesāšanās izdevumus, kas ir saistīti ar minēto pieteikumu par aizstāšanu.

Ar šādu pamatojumu

VISPĀRĒJĀ TIESA (ceturtā palāta)

izdod rīkojumu:

- 1) **Prasību noraidīt kā nepieņemamu.**
- 2) **Izbeigt tiesvedību lietā attiecībā uz šo pieteikumu par aizstāšanu.**
- 3) **PJ atlīdzina tiesāšanās izdevumus.**
- 4) **[Y]-GmbH un katrs lietas dalībnieks savus tiesāšanās izdevumus saistībā ar pieteikumu par aizstāšanu sedz pats.**

Luksemburgā, 2018. gada 30. maijā

Sekretārs
E. Coulon

Priekšsēdētājs
H. Kanninen